איך עיר למד לכבד זקנים

מ.פליאסקובסקיי

הלך בדרך עיר שלמד עד עכשיו רק שתי הברות "אי" ו"אא" וחזר עליהן כל הזמן "אי-אא, אי-אא". הלך ובכה. פגש אותו גדי ושאל "למה אתה בוכה?
האם העליבו אתך?"
"לא. אף אחד לא העליב."
"אז למה הבכי?"

"סבתא גירשה אותי מהבית ואמרה שלא אחזור עד שלא אלמד... אלמד... לכבד... זקנים... ואיך אוכל ללמוד זאת כשאין בית ספר כזה?"
"מחא את דמעותיך עיר. אעזור לך."
"באמת?"
"כן. אעזור. אתה חייב לזכור כמה כללים. איך הזיכרון שלך?"
"לא חסר!"
"מצוין! אז זכור: לזקנים צריך לפנות דרך, לתת להם לעבור לפניך, לדבר אליהם בנימוס, לא לריב, לא להתווכח. והחשוב ביותר - להקשיב לעצות שלהם..."
"אני אזכור, כלומר - לזקנים לפנות דרך, לתת להם לעבור לפניך. אוי, כמה כללים! ואיך אתה יכול לזכור כל זאת?"

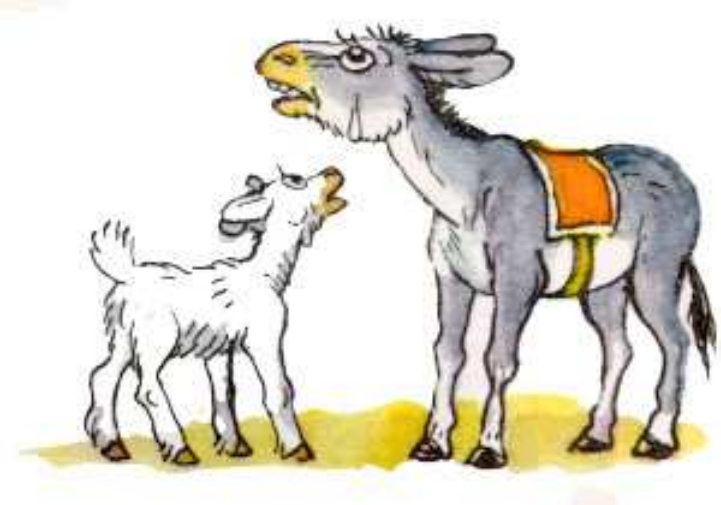

"אני גדי מחונך. זה הכל."
"ולדעתך אני עיר לא מחונך. כן?"
"לא אמרתי שום דבר כזה" ענה הגדי
"אבל אני צריך ללכת." הוא נפרד מהעיר כדי לא לריב אתו.
העיר פגש בדרך סוסה זקנה, עמוסה בסחורה כבדה."עכשיו אוכל לאמת מה שלמדתי, מה שאמר לי הגדי, איך לכבד זקנים..." חשב העיר.
הוא ניגש לסוסה ואמר "שלום סוסה! אל תפחדי, לא אריב אתך, גם לא אתווכח אתך."

"ומה עוד?" התעניינה הסוסה הזקנה.
"ועוד אתן לך לעבור לפניי. ועוד אקשיב לך אם תתני לי עצות."
"יופי!" שבחה אותו הסוסה "אבל למה אתה מספר לי כל זה."
"תראי. סבתא גירשה אותי מהבית ואמרה שלא אחזור עד שלא אלמד לכבד זקנים. ואיך את חושבת, למדתי כבר?"

"מאחר שלמדת, אני אספר זאת לסבתא שלך. אבל אולי תרצה שאתן לך עוד עצה?"
"בוודאי, רוצה!"
"תשתדל לעזור לסבתא שלך. היא כבר זקנה, חלשה..."
"בהחלט!" הבטיח העיר.
ואחר כך חשב רגע והוסיף "ואולי אני יכול עזור גם לך?"